

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Oszályozás

339.854

Szerző:

Cím: *A tisztviselők ékszerei*Forrás: *Szózat*Bp.:
(Hely)1920 $\frac{11}{8}$
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Helyszám

350.87

1920

A tisztviselők ékszerei

Kormányrendelet készül a tisztviselőholmik megmentéséről — Látogatás az állami arany-beváltónál

— A Szózat tudósítójától. —

Minden külön érdem és elismerés vindikálása nélkül állapíthatjuk meg, hogy a Szózat volt az első a magyar sajtóban, amely még idejében rámutatott arra az elszomorító krülményre, hogy a nagy nyomorral küzdő tisztviselőosztálynak mindegyik értékesebb holmija kótyavetyére kerül és az üzerek átkos kezén keresztül végül is a nyomorból meggazdagodottak birtokába jut. Hogy ez nemzetgazdasági szempontból milyen katasztrófát jelent, azt talán fölösleges is részleteznünk. Végre a tizenkettedik órában a kormány is belátta, hogy középosztályunk eme borzalmas pusztulását nem szabad tovább tétlenül néznie. Néhány nap múlva kormányrendelet fog megjelenni, amely szabályozza az eladásra kerülő arany- és ezüst tárgyak, szőnyegek, dísztárgyak, családi ékszerek és más értékesebb holmik eladásának, illetve forgalombahozatalának kérdését.

A magyar állami fémbeváltás esztendőig való hosszú stagnálás után tulajdonképpen még csak most indul meg. Az állami fémbeváltó a Sas-utca 11. szám alatti helyiségben működik, napról-napra növekvő forgalommal. Eddig csak egy szobában végezték az arany- és ezüsttárgyak beváltását, de különösen az utóbbi napokban olyan nagy tömegek lepték el a hivatalt, hogy a tolongásban fönnakadt a forgalom. Sorra kellett állni az embereknek, akárcsak a krumpliért vagy kenyérért és ezért a

gyorsabb lebonyolítás kedvéért Bárdos Lajos igazgató intézkedésére még egy másik hivatalos szobát is megnyitottak a beváltásra várakozók számára.

Most tehát két helyen veszik át a közönségtől a magával hozott aranyat és ezüstöt. A tizennégykarátos arany grammjáért ötven koronát fizetnek az állami beváltónál, amíg a tiszta ezüst kilójáért négyezer koronát adnak. Semmi más fémeket vagy drágakövet nem fogadnak el. Az aranyórából kiszedik a szerkezetet, a gyűrűt vagy fülbevalót pedig megfosztják a csillogó drágakövetől és csak a nyers nemesfémeket számolják el, még a fazont sem veszik számításba, mert az államnak csak a tiszta aranyra vagy ezüstre van szüksége.

A beváltásra várók nagy tömegének legnagyobb része kopottabb ruhájú szegény ember, aki jobb időkben szerzett vagy családi örökség címén kapott utolsó ékszerdarabjától kénytelen most megválni. Egy idősödő uriaszonytól, aki egy darab régi fazonu pecsétgyűrűt szorongatott a kezé-

ben, találmra megkérdeztem, hogy mi volt a közvetlen oka annak, hogy ezen bizonyára kedves emlékü családi ékszerét idehozta?

— Bizony kérem, — mondja elfogódottan — keserves sorsba jutottam. Férjem állami ember volt, de mindkét kezére megbénult. Ami kis pénzünk volt, az ráment a gyógykezelésre. Most már ez az utolsó mentség: a néhány darab kis családi ékszer. Még szegény jó anyámtól örököltem...

Egy vidékies kinézésű ember gyönyörű szép aranyóráját tette a becskő elé az asztalra és könny szabadult ki a szeméből, amikor kiszakitották az órából a szerkezetet, amely nem arany. Emberünket csak az vigasztalta meg, hogy négyezer koronánál többet kapott az óra tiszta aranyulva után. Sok lírai jelenet játszódik le ebben az egyszerű, kopottas hivatali szobában. Jó öltözött gazdag embert egyet sem láttunk a becslésre várók tömegében, amit Bárdos igazgató ur is megerősített a következő információval: